

delse med denne lovgivning, end vi gør her. Og det er vel også sådan, at vi selv har nogle grænser – eller lad mig være præcis: Jeg har i hvert fald nogle grænser i forhold til en vurdering af retten til at få et svangerskab, der alene skulle bygge på sociale kriterier. Så derfor tror jeg, at på den måde, det er lagt op her, kan vi ud fra en lægefaglig vurdering sige, at det er hensynet til, at det er et sundt barn, der kommer ud af bestræbelserne, der er det afgørende.

Så er der nogle læger, der har sagt, at det synes de ikke er tilstrækkeligt, og dér kan man vel ikke sige andet, end at ud fra disse lægelige kriterier er det lægernes pligt at påtage sig dette ansvar.

Jeg vil godt slutte mit indlæg her med at takke ordførerne og også alle Folketingets øvrige medlemmer, der har deltaget i debatten, men for så vidt også mange af dem, der ikke har deltaget i debatten, for der har jo omkring denne lov været et fabelagtigt engagement. Jeg husker ikke nogen lovgivning, jeg har været involveret i, hvor så mange enkeltmedlemmer er kommet uden for mødesalen og har spurgt: Hør, hvordan er det egentlig, det forholder sig med det? Eller har spurgt: Når jeg nu mener sådan og sådan helt generelt, ville det så egentlig ikke være fornuftigt, at jeg forholder mig på en ganske bestemt måde til et af de ændringsforslag, der nu engang er stillet? Det er netop et eksempel på den store, søgende eftertænkksomhed, som en lov som denne bestemt også stiller krav til alle Folketingets medlemmer om.

Det er også en lidt usædvanlig lovgivning derved, at vi ikke ved, hvad der bliver vedtaget. Det plejer vi at vide, når vi har en andenbehandling i Folketinget, men det synes jeg ikke der er noget forkert i. Der er måske nogle, der vil sige, at det gør det ekstra spændende. Javel, det gør det, men vi har også muligheden for, når vi har været igennem afstemningen her i dag, at se, om loven med alle disse forskelligrettede meninger rent faktisk også kommer til at hænge ordentligt sammen.

Jeg vil også godt samtidig benytte lejligheden til at takke Sundhedsudvalget for en ekstrem stor interesse og for nu omsider efter 2 års forløb at få færdiggjort denne lov. Jeg kan næsten kun sige det på den måde, at nu har den været sparket til hjørnespark et par gange. Det er den ikke mere, og det ville bestemt heller ikke være nemmere, hvis man udskød det endnu en gang. Derfor er vi nødt til at tage stilling, og jeg giver også tilsagn om al den medhjælp, vi kan yde fra

Sundhedsministeriet imellem anden og tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Niels Jørgen Langkilde (KF):

Ministeren kom med et grundigt svar, men det, jeg vil hæfte mig ved, var udtalelsen om, at nu skulle man ikke sige far længere, når vi talte om arvemassen; vi skulle i stedet tale om leverandør af biologisk materiale.

Det er selvfølgelig en ny måde at udtrykke sig på, men det er sådan set det, jeg er bange for ved det her forslag, nemlig at vi tingsligger tingene. Vi taler ikke om hinanden som mennesker af kød og blod, vi begynder at pakke det ind i ord, så vi ikke forstår, hvad vi snakker om. Og der er masser af ordene i dette lovforslag, som mange blandt befolkningen, dem, der sidder og hører på eller ser det på skærmen, ikke kender et klap til. De ved ikke, hvad de betyder.

Vi har gjort det meget teknisk, og det er jeg bekymret over. Det gjorde vi også i abortdebatten. Vi sagde ikke fosterdrab. Det vidste folk, hvad var, men abort – nå ja, var det nu det samme som adoption? Vi forstår begreberne herinde, men det gør befolkningen ikke. Jeg er bange for, at vi er ved at ændre vores menneskesyn i en retning, hvor vi opfatter hinanden som ting, og hvor vi ikke opfatter hinanden som mennesker.

Margrete Auken (SF):

Jeg er da enig med ministeren i, at det har været en mægtig god debat. Jeg er knap så tryk, som ministeren er, men det kan jo ikke undre nogen. Ministeren har fremsat et forslag, hvori, så vidt jeg kan se, den eneste nye restriktion, der kommer ind, er godkendelsesproceduren i forhold til behandlinger, ikke forskning, for det har vi allerede i de eksisterende love, men i forhold til behandlinger; det er blevet lidt mere præciseret. Ellers tror jeg ikke, der er et eneste sted, hvor der sker nogen opstramninger i forhold til, hvad der gælder nu.

De eneste ændringsforslag, som er mere liberale end ministerens, er de to forslag, der er om en længere nedfrysningstid for æg. Det er de eneste. Alle andre steder er alle ændringsforslagene restriktive i forhold til ministerens forslag, så jeg vil nok sige, at det er det, der kan gøre én utryk ved at gå ind i en revisionsbestemmelse, hvis det her er vejen i sagen.

Jeg vil så anbefale min egen gruppe, at vi undlader at stemme for det forslag. Der er to